

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-311.2

BIZJAK, Bojan, 1959-

Veter sanj / Bojan Bizjak. - Ljubljana : KATR, 2008

ISBN 978-961-6729-31-4

Veter sanj

Bojan Bizjak

založba KATR

1.

OBLAK NA ČELU

OČI ANGELOV SVA

Lebdiva v eni sami marjetici.
Oči angelov sva,
ki so
v večnem srcu doma.
Slast sva zasejala
v zelene planjave
na predpražju
edinega jutra,
ki je delilo slovo.
Ti si orlica,
jaz sem kačon,
nekdo bo tretji
in kdo bo on.
Saj veš, oči angelov sva,
v vsakem poljubu doma.
Saj še večnost mine,
ko nam ukradejo spomine.

POLOŽI USTNICE

Položi ustnice
na piramido mojega časa.
Raztrohnobi moje sanje.
Izliži smiselnino
notranjih svetov
vseh mojih celic,
že tolikokrat pomnoženih,
da sem se prerasel.
Položi ustnice
na čelo obzorja,
ki je rastlano na vzglavju
najinega hrepenenja,
tolikokrat začrkovanega,
da je ta knjiga napolnila
vesolje tvojega srca.

PTICE

Ptice, nesite me v njena jutra,
raznesite moje srce netopirja,
ki ždi v njenem hramu napuha.
Ptice, izključajte mi sence
v nasmehu dreves,
ki stražijo njeno erotiko.
Ptice, iztržite meso laži
iz njenih dlani
in nakrmite črve v mojem čelu.
O, da bi jaz bil njene kletke ptič!

PRIDI, KAVA BO HLADNA

Z modrimi ustnicami vetra
seješ poljube
nad pokrajino mojega telesa.
Iztočen sem med pelin, sivko in timijan.
Lahke peruti sanj sem izgubi v viharjih,
ki so dotokli metulje,
težke in site
trpke mane
najinega upanja.
Ti si zdaj veter v maku,
jaz sem leni ptič v oblaku.
Samotni topol sem v zrcalu svitanja
Pridi, kava bo hladna!

IGRAVA SE ROŽE

Z bledim jutrom
z lučjo v mlaki,
v prizmi sočutja
se igrava rože.
Tenka črta naju zariše
na košček neba
nad izmitimi skalami.
Igrava se rože.

DARUJVA SE

Darujva se
veličastju zelene mršave.
Darujva se klicu cvetov.
Darujva se vetru v zakotnjavi.
Darujva se bučljivemu morju,
ujetem v školjki noči.
O, darujva se!
In bodiva srebro
na dlani ulice.
Bodiva darovana
dokler sva,
dokler naju ne zagrne
nova samotija.

POKLIČI ME IZ TEME

Z ognji sem klical zvezde
v rubine nesmrtnega pogleda...
S prepelico sem nesel hrepenenje
v mlade njive,
napojene s črno skrivnostjo
zablodele ljubezni.
Ne igraj se z vetrom nad mojo žerjavico!
Ne hodi po okrajkih
dišečih po svetlobi.
Poklič me iz teme
in me na novo imenuj.

SI SANJALA JABLANE?

Na katerem boku si ležala,
ko si pesnila obliko
trmoglave ljubezni.
Na robu tvojih oči
sem videl brezno
in mežikljaj nore usode.
Zasadil sem jutro
v puhline tvojega telesa...
In ti si sanjala jablane...
Čigave oči so prepričale zrcalo,
da je pljunilo v zlagano masko
velemestne kreacije
nekega nasmeha.
Ne trativa besed,
da bova potem molčavca!
Zdaj vem, da si sanjala jablane.

V ZRCALU NJENEGA POLJUBA

Mrzle ptice
zobljejo jantar jutra.
Bledi stoiki
še zmeraj stražijo
resnico večera.
Tanke stopinje
sem hotel vtisniti v vodo
povprečnega dneva.
Zbal sem se puščavskega peska
v peščenih urah
trdožive samotnjave;
tako velike,
v zrcalu tvojega poljuba.

MODER DEŽ

Moder dež je izpral jutro
v zeleno vznemirjene oči.
Zbegane ure so klenknile
v napuhlinaste nesmisle.
Hlad mesta je mastno sedel
v tvojem ovratniku.
Pomlad si v zrcalu
in jesen v meni.
Izživljene ustnice
cvetijo za sonce,
ki sije v črno srce
urbane zveri.

TVOJE SAJE SEM IZPRAL

Roke jeseni
obirajo mrgodo
snobovstva
na tvojem obrazu.
Ti si voda,
ime megle,
zrnje onostranstva
v peščeni uri resničnosti.
Tvoje saje sem izpral
s solzami bodoče pomladi.
Zdaj sva edina,
ki sva vedela,
da se je skleda pohote
že zdavnaj razbila.

TELIČEK NEBA

Oblak sanj
me pelje v tvojo pudrnico.
Še New York bi bil premajhen
za tvojo sitnobo,
za tvoje oči v izložbah,
za tvoje namišljene Indijance,
ki spijo v drevesih.
Hej, ljubezen ni popevka
in kava v bifeju;
je le jutro po noči otroštva.
Ne, ne vračaj mi večerov!
Zdaj sem teliček neba.
Zdaj sem smeh vetra v palmi,
ki bi lahko bila tvoje krilo.

ALI SLIŠIŠ

Ali slišiš angele,
kako tiho hodijo
po preprogi
mojega srca,
ko poljubljam
hladno luno
tvojega srca.
Posedančila sva
zrcala juter.
Stihobila sva se
v puhce vetra,
ki ziblje predmestje
odčaranih snubitev.
S prosojno lučjo
si me precedila
v prevretek poželenja.

NOVO TELO

Novo jutro, novo telo.
Zgodba svetlobe
se je napisala na pergament
tvoje kože.
Siva daljava v očeh
je igrivo veselje.
Tako se začinja.
Naenkrat sva vse,
sva kamen, sva risba,
sva svetloba v boku,
ki ziblje ploditev.
Zelene daritve sva sprejela.
Čarala sva z žerjavico
Srce orla sva pojedla,
a vse zaman.
Nov telo sem;
steblo trstike v močvirju brezčasja.

JUTRANJI TELEFON

Zobje ljubezni grizejo jutro
in drobijo piškote iluzij.
Skozi mavrice
se scejam
v črne jagode
najine sedanjosti...
V novi luči
se mi svetlikaš.
Z juga nosiš
vonj trhle strasti.
V sever kličeš moje ime.
Svoboda si mojega srca,
tega romarja od dna do dna.
Se bova že našla,
ko se ne bova več iskala.

KAČE

Kače so se zalezle
v pogled dneva,
ki se je izrosil,
pa prav skozi najine solze.
Speljala sva poletje
v vrt najinih obljub.
Rože so nežile trenutke.
Srce je odsanjalo hladobo
dehljivega tujstva.
Pa sva sama - izčiščena molčavca,
razvetrena vsak v sebi,
oba v novi luči.

Z BELO ROKO

Črn vran
je odzobnil popoldan.
Zlata okna
so se prekovala
v bakrene lonce,
pripravljene
za nove iluzije.
Z belo roko
si nesla šopek poletja
v zavetje
dokončne stihije.
Načrtovali so kamnolom
v mojem srcu,
da bi sezidali hišo upanja
za naju,
Nič več ne sanjam stopnic,
ki peljejo v tvoje obnebje.

ŽIVLJENJE, POKLIČI ME

Moji konji so popasli
tvoje čutne njive.
Zvezde sem zaoral
v tvoje vzdihe.
S trudnim sojem lune
sem blagoslovil
nenavaden cvet,
ki je črno vzknil.
Zelene oči novega bujenja,
se bodo naveličano smejale.
Na koncu jezika bo ostal gluhi črv
spranega spomina.
O, temna zemlja velikega jutra!
Življenje, pokliči me!

SRCE VETRA

Srce vetra
sva razsejala
v vijoličaste noči.
Tvoja pravljica,
vsa zamedena
se je izcingljala v praproti.
Smrčki srnjakov
so obliznili jutro,
ko sem našel tvojo sled.
Še iz kamnov
so klicale besede
pradavne ljubezni.
Z rokami razgrebava
motne sanjavice
v plemenite žerjavice.
Visoke daljave
sem hotel vkleniti
v tvoje boke.
Nobenih konjev ni več,
da bi jih vklenila
in se onkraj odpeljala.

Z VETROM SVA SE RAZSELILA

Prazne lupine lune
se vozijo
po temnem morju
nočnega spomina
na poljube
pod limonovci.
Iz granitnih hrepenenj
so sezidane piramide,
ki stražijo noč ljubezni.
Z ožganimi usti
sva srknila mano dneva.
Z vetrovi sva se razselila
v nova ponavljanja.

VRATA NOČI

Tvoj žareči ključ ust
odklepa večer
in me vabi v mavrice.
Vrata noči so se odprla.
Zvezde sejejo srebrno žito
na najino njivo strasti.
Zažariva v neimenovano razsežnost.
Vgnezdiva se v srce časa.
Premagala sva sedanjost.

LE POJDI

Tako visoke ciprese,
tako prijazen smeh,
vržen med lipicance
v neki drugi domišljiji.
Ne pričakuj,
da me boš pričakala
na pragu poletja
vgnetenega v tvoje krilo.
Nimam več sence, da bi ti jo ponudil,
ko boš tlela v svetlobah,
tako razsipno žgočih v tvojih laseh.
Zdaj le pojdi
in nesi s seboj
te slane lupine morja.

2.

STOPINJE DUHA

SPANJE BOGOV

Mir se ziblje v murvinem naročju
in luči so si izbrale
novo možnost sevanja.
Jaz pa simbolno čričkam v noč
in štejem pozabljene domine.
Dominantno rdeče krilo
si je privzelo
zelene odtenke jutrenja,
ki se je zazibnilo v manjkajočem rebru.
Možati trgovci so mi ponudili
čaroben napoj,
da bi bilo tvoje srce pijano
in moj razum požgan.

STOPINJE

Stopam v kroge
lesketavih orbit,
tako davnih,
sladkorno belih,
neimenovanih,
raztezljivih v vseumje.
Vroči glas škržata
odjema popoldnevu
tisto trpko tišino,
ki ima okus po žajblju.
Zadnji krog je najbolj bel.
Pregrnjen sem z meliso,
oddan ponavljanju.
Vroč stopinje
me odpeljejo v čarnino,
večerno umirjenega srca.

SAMOTA

Samota prebiva
v peščeni uri
in se igra večnost.
Ljubim pomarančo jutra;
noro se ji smejim,
ko mi jemlje
zadah začelne noči.
Preproste brzdavice
so v mladih travah.
In jaz sem zajec
bežeč v včeraj.

TREPET

Medeni veter se suče
v vrbje jutra
in postrga
sivega starca,
ki je preklel večer,
ko mu je sonce padlo
v skodelasto vizijo
in izžgalo nesmisle.
Darovanje svetlobe
je smisel očarljivosti,
ki napolni mlado luno
z neizmerno privlačnostjo,
da vanjo lajajo
osamljeni ogorki
nagonskega ponosa.
Trepet pomlajevanja
se vpleta v svilo
novih občutkov.
Ah,sladek trepet
v lubenici poletja.

VALOVI

Morje je izvabilo violini
harmonije,
ki so kristali,
zaznamovani
s poetiko vsega bivanjskega
Valovi se igrajo
vračanje
v nične kroge
odtujenih spravljenosti.
Vonj mrtve ribe
zapre vase
nevihto strtega razuma.
Kapljica limone
zneži kožo jutra.
Val za valom odlizuje
preostanke mrzlih sočutji.

NIHAJI

Posladek vetra
zaniha sanje figovcev
in oropa roso
na vrču izmišljotin.
Blede srne
lačno smukajo
zeleno predivo
žalostnega srca.
Temni nihaji
odzibnejo dneve
v slamo pozabe.
Nihaji,
v vranjem večeru,
v ornamentu sveta,
ki se v srcu prepozna.

MUZEJ DEŽJA

Razpostavi mokra zrcala
in šteje kapljice,
ki odštevajo dneve,
ko sem angelom stregel svetlobo.
Postal sem klonirani novi zvezdec
in sem prišel v muzej dežja.
Ti pa izriši čelo na oleandre,
tako zadehljive
pred poletnim dežjem.
Primiva se za roki
in pojdiva v muzej dežja.
Dovolj sva sama,
da sva znanca,
da sva kaplje na pladnju,
da samo sva.

TELO DUHA

Telo duha je leno.
Škrati neba
se zibljejo
v vrbi
onkraj zamišljene geometrije
neke popolne civilizacije.
Če potegne veter
skozi mozaik piščali,
postanem kondor,
ki je prišel šteti skrite steze
med sedanjostjo in bodočnostjo.
Togo so zaklesali obraz resnice
v spodoben kamen večnosti.
Mar ni jutro nad tolmunom
resnica, ki odžeja.

TRNJE

Cvet zehanja
se je razrasel
v medeninasto oko
samosvojega hodca
skozi zavese nadjaza.
Trnje se vzpenja
skozi gensko spiralo
vsega človeštva,
ker bistvo enega
je bistvo vsakega.
Trnje v razumu nagona...
Trnje na oltarju
novega začetja.
Trnje na gmajni
nekega jesenja
Trnje v srcu
zasebnega boga.
Trnje, trnje,
vzklik čutljivega cvetenja.

BELIINA

Iz juter natkana ruta
poveznjena
čez oči,
ki hlinijo pogled
v jutri, se blešči
o, kako se blešči
v sončevem darovanju.
Beli golobi vstajajo iz skal
in nesejo belino
na daritveno mizo
novih modrosti.
Sproščena svetloba
umiva obraz resnice,
ki je postala belina;
ena sama belina
nedorečenega sveta.

SMARAGDI ČASA

Rezilo svetlobe
je bilo pravično
in je razdelilo dneve
v oskube domišljije.
Arhitekti edine vere
so neusmiljeno zarisali
apsido ničnosti nad svobodo
prave vesti.
Smaragdi otožja
izčiščujejo kričavo luč
hipercivilizacije,
ki se je udomila
v črno snov
novih začetkov
v enem samem koncu.

RAVNINA ČASA

Melanholičen izloček dneva
se je scedil
čez topole
v ravnino na trebuhu
neke davne smiselnice.
Angeli so si izprosili
Melodijo.
zapeto v odklenjenih svetovih
dosanjanih ravníc.
Take trpke sinove
so ustoličili za carje
bledih trav,
ki cedijo mleko novih sanj.
Z rahlim spance
ptice napredajo
novo časovno ravnino.

PARANOJA SONCA

Svetloba klorofila v naramnicah
jutranjega boga se iskri.
V skodelicah je zamišljiva
umrlega angela bodočnosti,
ki je oznanjal preveč dobrega.
Čaščeni darovalci smislov
so se spomnili utvare,
da bi skrili obraze,
ki razodevajo višja hotenja.
Sonce je dobilo paranojo.
Zdaj ga zdravijo z edino molitvijo,
ki se iz večnosti ponavlja.
In se začne:
Ljubi življenje vsega živega!

TEMNE LUČI

Vse je izbrano in dognano
v okvirje atoma
in črnih neznanih svetov.
Svet razuma se vozi
na elektronskih saneh
v tunel dokončnega misticizma,
kjer temne luči
izluščijo temo iz duš,
ki so bile programirane
za vesolje čustev.
Zadnja stran neba
je temno bistvo,
ki nikoli ne bo resnica razuma.
Vse te temne luči,
razkrite za svetlobo v duši.

SIVE LITANIJE

Preroki so sedli
na tvalo jutra
in so odškrbnili
melono neba.
Z mlekom lune
so pogostili
redke hodce
k reki resnice.
Sive litanije
so peli,
sivo so nemeli,
ko so videli,
da so ljudje
odrekli reki čistost
in srcu nemo večnst.
Sive litanije časa...

Bojan Bizjakj
VETER SANJ

slika na naslovnici Bojan Bizjak

uredil Saša Iskrič
tehnično oblikovanje Janez Vizjak in Saša Iskrič
oblikovanje naslovnice Janez Vizjak

izdala založba KATR
www.katr.si
Ljubljana, julij 2008

© 2008 Bojan Bizjak in založba KATR

